

Nr 28

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående befrielse i vissa fall från betalningsskyldighet till kronan; given Stockholms slott den 30 december 1955.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

Sam. B. Norup

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att vissa personer skall befrias från dem åvilande betalningsskyldighet till kronan.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den
30 december 1955.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÅNG, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Norup, anmäler framställningar angående befrielse i vissa fall från betalningsskyldighet till kronan samt anför därvid.

1:o

Genom beslut den 8 juli 1955 ålade domänstyrelsen jägmästaren i Karlsby revir Harald Berling att till styrelsen inbetala 1 869 kronor på grund av uraktlåtenhet att taga säkerhet för erläggandet av köpeskillning för virke, som under tiden den 2—23 november 1953 utan kontant betalning utlämnats till Einar Granath, Motala.

I en till Kungl. Maj:t ställd, av domänstyrelsen med utlåtande den 17 augusti 1955 överlämnad skrift anhåller Berling om befrielse från den honom ålagda betalningsskyldigheten. Av handlingarna i ärendet inhämtas i huvudsak följande.

Granath hade tidigare köpt ett flertal vedposter, vilka han betalat punktligt. Vid ifrågavarande tidpunkt hade Granath meddelat kronojägaren, att han önskade köpa flera mindre partier, varvid betalning skulle erläggas successivt, allt eftersom Granath erhöll pengar för sina vedpartier. Då Berling den 24 november 1953 uppmärksammade, att Granath erhållit flera partier, som icke betalats, krävde han omedelbar betalning för en ytterligare post om 876 kronor, innan utlämning fick ske. Sistnämnda belopp betalades den 7 december 1954. Inom Karlsby revir expedierades utlämningsorder i en mot styrelsens föreskrifter stridande ordning, nämligen på sådant sätt, att jägmästaren under viss tid icke hade tillgång till något av de två exemplar av utlämningsordern, som utskrivits i försäljningsärendet. Till följd härav hade jägmästaren under denna tid mindre möjligheter att följa ärendets gång.

I sin skrift framhåller Berling, att han numera lämnar meddelande till reviret, så snart en faktura, för vilken kravbrev tidigare utsänts, blivit betald. Med ledning härav erhålles sträng kontroll över att ny försäljning icke sker, förrän förfallna skulder betalats. Berling framhåller vidare, att

han de senaste åren skött det arbetskrävande reviret utan vare sig biträdande jägmästare eller biträdande kronojägare, samt att han med hänsyn till den stora anhopningen av detaljförsäljningar i förening med det dittillsvarande redovisningssystemet ej alltid haft klar överblick över försäljningarna.

Överjägmästaren i Östra distriktet upplyser, bland annat, att Berlind har gjort sig känd för tjänstenit, ordning och reda i allt vad han företager sig, samt att han visat ett utomordentligt intresse för sitt förvaltningsobjekt. Genom påpasslighet och ihärdighet har han sparat mångfalt större belopp åt statsverket än det, för vilket han förklarats ersättningskyldig. Överjägmästaren tillstyrker, att Berlind helt befrias från betalningsskyldighet.

Domänstyrelsen har med hänsyn till de av Berlind och överjägmästaren åberopade omständigheterna icke något att erinra mot att Berlind av nåd befrias från skyldigheten att utgiva förenämnda belopp, 1 869 kronor.

I remissyttrande den 26 augusti 1955 finner sig statskontoret icke kunna tillstyrka, att Berlind helt befrias från skyldigheten att täcka domänverkets ifrågavarande förlust. Statskontoret föreslår för sin del, att Berlind skall befrias från återstående ersättningskyldighet, därest han inom viss, av Kungl. Maj:t fastställd tid till kronan inbetalar ett belopp av förslagsvis 375 kronor. För bifall härtill torde riksdagens medverkan vara erforderlig.

Departementschefen

Av utredningen i ärendet framgår, att Berlind icke iakttagit gällande föreskrifter i fråga om skyldigheten att infordra säkerhet vid virkesförsäljningar. Vissa omständigheter talar emellertid för att Berlind bör befrias från åtminstone en del av den honom ålagda betalningsskyldigheten. Enligt min mening synes det sålunda skäligt, att Berlind mot erläggande till Kungl. Maj:t och kronan av 375 kronor befrias från skyldigheten att i övrigt täcka den förlust, som åsamkats domänverket genom hans förvållande. Beloppet torde böra erläggas inom viss kortare tid, förslagsvis två månader, efter det att statsmakternas beslut i ärendet föreligger. För en sådan avskrivning av kronans fordran bör emellertid riksdagens medgivande inhämtas. Jag hemställer fördenskull, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att medge,

att kronans i förevarande framställning angivna fordran för virkesköp, 1 869 kronor, må avskrivas under förutsättning, att Berlind till kronan kontant erlägger trehundra-sjuttiofem kronor.

2:o

Enligt kontrakt den 31 december 1926 beviljade Jämtlands läns hushållningssällskap G. F. Fredriksson, Ulriksfors, ett egnahemslån å 5 000 kronor, avsett att användas till förvärv av jordbrukslägenheterna Risselås 1⁷¹, 1⁸⁷ och 1⁹⁶ i Ströms socken, Jämtlands län. Som säkerhet för förbindelsen

lämnade Fredriksson två särskilda skuldebrev med inteckningsrätt i fastigheterna. Vid exekutiv auktion den 1 juli 1942 inköptes de belånade fastigheterna av dåvarande egnahemsnämnden i Jämtlands län för 3 000 kronor. Fastigheterna såldes av nämnden den 4 januari 1943 för 5 000 kronor, vilket belopp icke täckte nämndens fordran på grund av egnahemslånet. I samband med att egnahemsstyrelsen lämnade sitt medgivande till försäljningen, anmodades därför nämnden att inkomma med förslag till avskrivning av den överskjutande delen av lånefordran, 2 243 kronor 46 öre jämte ränta. Nämnden underlät emellertid att efterkomma denna anmodan. Sedan riksbanken den 1 juli 1948 övertagit förvaltningen av egnahemslånen, undersökte riksbankens avdelningskontor i Östersund Fredrikssons möjligheter att reglera den kvarstående personliga låneskulden. Efter framställning från avdelningskontoret om avskrivning av lånet beviljade riksbankens direktion den 14 november 1952 Fredriksson betalningsanstånd under två år.

Fredriksson avled den 10 februari 1954 och efterlämnade enligt en den 15 februari samma år upprättad bouppteckning såsom dödsbodelägare änkan Beda Fredriksson samt tre i äktenskapet födda barn, därav ett minderårigt, fött år 1939. Fredriksson hade år 1947 köpt en annan fastighet, taxerad till 9 000 kronor samt enligt bouppteckningen belånad för 2 026 kronor.

Efter en ytterligare framställning från avdelningskontoret i Östersund om avskrivning av förstnämnda låneskuld fann riksbankens direktion i beslut den 9 juni 1954 framställningen icke föranleda någon direktionens åtgärd.

I en till Kungl. Maj:t ställd, av riksbankens direktion med utlåtande den 2 november 1954 överlämnad skrift anhåller *Beda Fredriksson*, Långsele, om befrielse från att återbetala den resterande skulden å 2 243 kronor 46 öre jämte ränta. Vid sin skrift har Beda Fredriksson fogat ett intyg av ordföranden i Långsele fattigvårdsstyrelse av innehåll, att hon är att betrakta som medellös. Under yrkande om bifall till sin hemställdan framhåller Beda Fredriksson, att hon och hennes man, då egnahemsnämnden i januari 1943 sålde fastigheterna för 5 000 kronor, hade bibringats den uppfattningen, att de befriats från vidare betalningsskyldighet. Med anledning härav hade mannen tillbakavisat ett krav av riksbanken år 1952. I anslutning härtill anmäler riksbankens direktion, att den med hänsyn till föreliggande omständigheter för sin del icke har något att erinra, därest åtgärder vidtages för att tillmötesgå framställningen.

Riksräkenskapsverket anför i remissyttrande den 18 januari 1955, att efter egnahemsnämndens försäljning av fastigheterna förutsättningar torde ha förelegat för avskrivning av låntagarens återstående låneskuld. Med hänsyn till i ärendet föreliggande särskilda omständigheter finner ämbetsverket skäligt, att riksbanken bemyndigas att avskriva låneskulden jämte ränta.

Statskontoret har den 4 mars 1955 yttrat sig i ärendet och därvid anfört följande.

Låntagarens inkomster och ekonomiska förhållanden synes oklara. Det

kan dock anses tveksamt, om tillräckliga förutsättningar verkligen skulle ha förefunnits för lånets avskrivning år 1942. Möjligheten till avbetalning å lånet under tiden därefter torde icke få anses ha varit helt utesluten. Ehuru omständigheterna talar för avskrivning av låneskulden, anser sig statskontoret böra föreslå, att framställningen allenast vinner bifall på det sätt, att befrielse medges mot inbetalning före viss angiven dag av ett belopp å 500 kronor. Ett tillmötesgående av framställningen torde med hänsyn till bestämmelserna i Kungl. Maj:ts cirkulär 1940:677 svårigen kunna ske utan riksdagens hörande.

Departementschefen

I samband med exekutiv försäljning av i ärendet ifrågavarande fastigheter har kronans kapitalfordran å ursprungligen 5 000 kronor minskats till 2 243 kronor 46 öre. Med hänsyn till vad i ärendet blivit upplyst om Beda Fredrikssons ekonomiska ställning och förhållanden i övrigt finner jag, att denna kronans fordran jämte ränta skäligen bör avskrivas. Härtill fordras emellertid medgivande av riksdagen. Jag hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att medge,

att kronans i förevarande framställning angivna fordran å 2 243 kronor 46 öre jämte ränta må avskrivas.

3:o

Genom beslut den 18 mars 1949 beviljade lantbruksstyrelsen dels bidrag från statens avdikningsanslag med 4 480 kronor, dels lån från statens avdikningslånefond med 6 730 kronor till utförande av Kojtets invallningsföretag av år 1944 i Blådinge socken, Kronobergs län. Företaget omfattade 1,97 hektar åker och 12,95 hektar annan mark. Kostnaderna beräknades till 13 465 kronor 18 öre, och båtnaden uppskattades till 14 424 kronor 90 öre.

Av statsbidraget har i förskott utbetalats sammanlagt 3 300 kronor och av statslånet tillhoppa 5 000 kronor. Företaget berör endast brukningsenheten Oby Åskagård¹⁵ och¹⁷, vilken omfattar 8 hektar åker, 10 hektar äng och 15 hektar produktiv skog samt är taxerad till 20 100 kronor. Vid understödets beviljande ägdes egendomen av Karl Svensson och Ivar Svensson. Enligt köpekontrakt den 16 januari 1953 såldes densamma för 38 000 kronor till Brita Johansson, som därvid övertog betalningsansvaret för avdikningslånet å 6 730 kronor. Samtidigt förband sig köparen att utföra kvarvarande arbete på företaget. Hon skulle därvid ha rätt att uppbära kvarstående delar av beviljade bidrags- och lånebelopp. Arbetet har icke slutförts.

Enligt gällande författningsbestämmelser (kung. 1939:431 och 432) är medel, som utbetalats av beviljat statsunderstöd, förfallna till betalning, därest arbetet icke fullföljts inom föreskriven tid. Å uppburna belopp skall i dylikt fall därjämte erläggas fem procent årlig ränta från lyftningdagen tills återbetalning sker.

I rapport den 22 februari 1954 rörande avsyning av invallningsföretaget föreslår *vederbörande lantbruksingenjör*, att berörda statsunderstöd skall

efterskänkas, enär det med företaget avsedda resultatet icke kunnat uppnås, bland annat på grund av att marken visat sig mera genomsläpplig för vatten än vad som beräknats.

Lantbruksnämnden i länet tillstyrker i yttrande den 4 september 1954 befrielse från återbetalningsskyldighet för uppburna bidrags- och lånebelopp jämte därå upplupen ränta.

Lantbruksstyrelsen hemställer i skrivelse den 13 november 1954, dels att företagets intressent måtte befrias från återbetalningsskyldighet för det från avdikningsanslaget uppburna statsbidraget å 3 300 kronor jämte därå upplupen ränta, dels att styrelsen bemyndigas att låta intressenten återbetala det från avdikningslånefonden utbetalade lånet å 5 000 kronor med sådan ränta och efter sådan amorteringsplan, som styrelsen finner sig kunna godkänna. Styrelsen anför därvid i huvudsak följande.

Nuvarande ägarens man vistas på sinnessjukhus och torde enligt uppgift icke åter bli arbetsför. Gården måste sålunda skötas av Brita Johansson med hjälp av barnen, fyra söner och en dotter, respektive 18, 15, 8, 6 och 13 år gamla. Den ekonomiska ställningen måste med hänsyn till mannens sjukdom och övriga omständigheter betecknas som mindre god. Det får på grund av vad som är upplyst om markens beskaffenhet m. m. anses klarlagt, att de verkliga förutsättningarna för att vinna resultat av den ifrågasvarande invallningen varit helt annorlunda än vad som bedömdes vid syneförrättningen. Genomförande av företaget enligt den vid förrättningen uppgjorda planen synes praktiskt taget icke ge någon båtnad, och kostnaderna för de ytterligare åtgärder, som skulle erfordras för att nå det med torrläggningen avsedda resultatet, står icke i skäligen förhållande till den båtnad, som kunde påräknas. Invallningsåtgärder får i allmänhet betecknas som tekniskt svårbedömda projekt. Förrättningsmannen har tydligen icke lyckats förutse och överblicka de komplikationer, som numera framträtt i samband med arbetets utförande. För intressenterna har det uppenbarligen icke varit möjligt att förutse svårigheterna. De har igångsatt arbetena i tilltro till projekteringen, och misslyckandet är beroende av omständigheter, över vilka de icke kunnat råda. På grund av det anförda och med beaktande av att här är fråga om ett ofullständigt jordbruk, som åsamkas en avsevärd kostnad utan att nå förbättring, är det enligt styrelsens mening obilligt att till följd av misslyckandet återkräva samtliga de statsmedel, som utlämnats till det hittills utförda arbetet. I sammanhanget bör hänsyn också tagas till att den nuvarande innehavaren, vars disponibla tillgångar torde i stort sett gå åt, om hela beloppen skall återbetalas, synes vara beroende av fastigheten för familjens utkomst. I fråga om avdikningslånet bör beaktas, att köparen vid förvärvet år 1950 åtagit sig betalningsansvaret för det då uppburna lånebeloppet. Summan ifråga torde sålunda få betraktas som en del av den utfästa köpeskillningen.

I en till Kungl. Maj:t ställd skrift den 26 januari 1955 hemställer *Brita Johansson* att bli befriad från återbetalningsskyldighet av uppburna bidrags- och lånebelopp jämte ränta. Vid köpets avslutande fanns ingen misstanke om att torrläggningsföretaget icke skulle kunna fullföljas. Man ansåg, att gården genom företaget utförande skulle tillföras en avsevärd areal god och välbelägen odlingsmark, som skulle göra brukningsdelen bärkraftig. Dessa möjligheter motiverade den höga köpeskillningen. Genom

att företaget icke kunnat utföras, har hon icke blott förlorat en stor del av det i fastigheten nedlagda kapitalet utan även fått minskade möjligheter att försörja sig och sin familj.

Riksräkenskapsverket anser i remissyttrande den 18 januari 1955 skäligt, att statsbidraget å 3 300 kronor jämte därå upplupen ränta efterskänkes. Tillräckligt vägande skäl för att efterskänka avdikningslånet å 5 000 kronor anses däremot icke föreligga. Ämbetsverket har icke något att erinra mot att lantbruksstyrelsen erhåller det begärda bemyndigandet i fråga om ränta och amorteringsplan för lånets återbetalande.

I remissyttrande den 18 februari 1955 har statskontoret förklarat sig icke ha något att erinra mot vad lantbruksstyrelsen hemställt i ärendet.

Departementschefen

I likhet med de myndigheter, som yttrat sig i ärendet, anser jag, att åtgärder är påkallade för att avhjälpa de ekonomiska svårigheter, som uppstått för ägaren av Oby Äskagård 1⁵ och 1⁷ till följd av att ifrågavarande torrläggingsföretag icke bör genomföras. Jag tillstyrker därför, att företagets intressent skall befrias från skyldigheten att återbetala uppbyren del av statsbidraget, 3 300 kronor, jämte därå belöpande ränta. Att därutöver även medge avskrivning av det lån, som företaget erhållit, kan jag däremot icke förorda. Återbetalningen av lånet jämte ränta bör verkställas efter amorteringsplan, som lantbruksstyrelsen godkänner.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att medge de ändringar i villkoren för återbetalning av utbetalt statsunderstöd till Kojtets invallningsföretag av år 1944 i Kronobergs län, som förordats i det föregående.

4:o

Genom beslut den 6 maj 1938 beviljade Kungl. Maj:t bidrag från statens avdikningsanslag med 16 330 kronor och lån från statens avdikningslånefond med 15 020 kronor till utförande av Ramsjö-Enkoneryds invallningsföretag av år 1937 i Långasjö socken, Kronobergs län. Företaget omfattar 10,43 hektar åker och 59,29 hektar annan mark samt berör fyra fastigheter i Enkoneryds by och fem brukningsenheter i Ramsjö by. Kostnaderna beräknades till 37 466 kronor 10 öre, och båtnaden uppskattades till 35 069 kronor 60 öre. Av statsunderstödet har förskottsvis utbetalats bidrag med tillhoppa 13 100 kronor och lån med tillhoppa 12 000 kronor.

Företaget påbörjades år 1938 och hade till huvudsaklig del utförts år 1940.

För att få torrläggningen tillfredsställande måste emellertid sänkning genomföras av vattenståndet i Ulvasjön, invallningens recipient. Med anledning härav sökte intressenterna år 1941 ny förrättning, avseende sänkning av denna sjö, som ligger i Långasjö socken, Kronobergs län, och i Erings-

boda socken, Blekinge län. Förslag till sådan sänkning av Ulvasjön upprättades samma år vid syneförrättning enligt vattenlagen. Jämlikt syneförrättningen skulle invallningen och sänkingsföretaget tillsammans draga en kostnad av 47 466 kronor 10 öre och medföra en båtnad av tillhopa 47 492 kronor 77 öre samt avse torrläggning av tillhopa cirka 10 hektar åker och 82 hektar annan mark. Den 20 april 1944 beviljade lantbruksstyrelsen bidrag till utförande av sänkingsföretaget med 5 000 kronor. Bidraget har emellertid icke lyfts.

Ulvasjöns sänkning har icke påbörjats. Arbeten har överhuvudtaget icke utförts på företaget sedan år 1940.

Vid 1951 års riksdag hemställdes i motionen II: 51 under hänvisning till en av förrättningsmannen verkställd utredning och en av vederbörande lantbruksnämnd företagen inventering av Enkoneryds och Ramsjö byar, att företaget måtte beviljas ytterligare bidrag med 26 690 kronor eller att det till intressenterna utbetalade statsbidraget måtte efterskänkas. I yttrande till jordbruksutskottet den 27 februari 1951 fann lantbruksstyrelsen sig icke kunna tillstyrka bifall till motionen. Styrelsen förordade, att sakägarna, sedan fullständig utredning förebragts, skulle till styrelsen inge anmälan om det ytterligare bidrag, som kunde anses böra komma i fråga, varefter styrelsen skulle till Kungl. Maj:t inkomma med förslag i ärendet. Jordbruksutskottet förordade den av styrelsen föreslagna utredningen. Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan.

I skrivelse den 22 februari 1954 har *lantbruksingenjören* meddelat, att intressenterna förklarar sig icke vara villiga att bekosta ytterligare undersökningar utan hemställt att avdikningslånet skall efterskänkas.

Lantbruksnämnden i Kronobergs län har härefter i yttrande den 4 september 1954 tillstyrkt, att utbetalade bidrag icke skall återfordras, men avstyrkt efterskänkande av avdikningslånet.

Lantbruksstyrelsen hemställer i skrivelse den 13 november 1954, att intressenterna skall befrias från återbetalning av såsom förskott uppburna statsbidrag jämte ränta därå, men att framställningen om efterskänkande av avdikningslånet skall avslås. Styrelsen påpekar, att de i företagen hittills nedlagda kostnaderna uppgår till 34 698 kronor för invallningsföretaget och till 400 kronor (förrättningskostnader) för sänkingsföretaget samt att det enligt förrättningsmannens beräkningar skulle kosta ytterligare omkring 60 000 kronor att nu fullfölja företagen. Den totala anläggningskostnaden skulle då uppgå till omkring 95 000 kronor eller i medeltal 1 030 kronor per hektar. Styrelsen anför vidare i huvudsak följande.

Det har sålunda icke visat sig möjligt att genomföra invallningen med avsett resultat enligt det år 1937 upprättade förslaget. En felbedömning av förutsättningarna har förelegat. Den utvidgning av företaget, som sjösänkningen enligt 1941 års förslag skulle innebära, kan uppenbarligen icke utföras för tillnärmelsevis den beräknade kostnaden. Vad båtnaden beträffar bör beaktas, att företaget till övervägande del rör icke odlad mark, vars iordningställande som åker måste kräva avsevärda kostnader. Det torde icke heller vara realistiskt att räkna med att den berörda arealen i sin helhet nå-

gonsin kommer att odlas. Den båtnad, som skulle kunna förväntas, torde därför ej böra uppskattas till högre belopp än det vid 1937 års förrättning beräknade. Såvitt av handlingarna kan bedömas, skulle kostnaderna sålunda överstiga båtnaden med avsevärt mer än 100 procent. På grund av det anförda och då de berörda fastigheterna med hänsyn till sin skogstillgång icke torde vara i trängande behov av förstärkning, anser styrelsen, att företaget icke lämpligen bör komma till utförande och att statligt stöd till fortsatta arbeten i vart fall icke bör utgå. Styrelsen anser sålunda, att det varit välbetänkt av intressenterna att icke fortsätta arbetena, sedan invallningen redan omkring år 1940 visat sig misslyckad. Det har för intressenterna uppenbarligen icke varit möjligt att förutse de svårigheter, som framträtt i samband med arbetena på invallningsföretaget. Då de redan år 1940 fullföljt de med staten som bidrags- och långivare kontrakterade arbetena så när som en ganska obetydlig del, och företaget därefter visat sig förfelat på grund av omständigheter, över vilka intressenterna icke på något sätt kunnat råda, synes det enligt styrelsen skäligt, att de erhåller någon hjälp med att avveckla företaget. Det bör vidare framhållas, att intressenternas kostnader utöver uppbyggt statsbidrag är betydande och avsevärt överstiger den båtnad, som de utförda arbetena må ha medfört. Därvid torde emellertid böra beaktas, att intressenterna med något enda undantag synes vara välsituerade, samt att det icke synes behöva bereda intressenterna svårigheter att återbetala de förhållandevis små utestående lånebeloppen, tillhoppa i runt tal 9 600 kronor.

Riksräkenskapsverket har den 18 januari 1955 yttrat sig i ärendet och därvid anförde.

Av handlingarna i ärendet framgår, att invallningen enligt det ursprungliga förslaget visat sig vara misslyckad samt att detta beror på omständigheter, över vilka intressenterna i företaget icke kunnat råda. Det har icke heller befunnits ekonomiskt lönande att genom en utvidgning av företaget slutföra invallningen. Med hänsyn till att det förskottsvis utbetalade statsbidraget understiger i företaget nedlagda kostnader samt att intressenterna därutöver fått vidkännas betydande kostnader, vilka icke anses täckas av den båtnad, som vunnits genom företaget, finner riksräkenskapsverket det skäligt, att statsbidraget å tillhoppa 13 100 kronor jämte därå upplupen ränta efterskänkas. Ämbetsverket anser sig däremot icke kunna tillstyrka ett efterskänkande av avdikningslånet.

Statskontoret har i remissyttrande den 18 februari 1955 förklarat sig icke vilja motsätta sig bifall till ansökan på sätt lantbruksstyrelsen föreslagit.

Departementschefen

Av den i ärendet verkställda utredningen framgår, att ifrågavarande torr-lägningsföretag icke kan slutföras till kostnad, som är rimlig i förhållande till båtnaden. För intressenterna i företaget har det icke varit möjligt att förutse svårigheterna med arbetena. Utredningen visar vidare, att intressenterna haft kostnader, som betydligt överstiger den båtnad, vilken de redan utförda arbetena medfört. Vid angivna förhållanden synes det enligt min mening skäligt, att intressenterna erhåller hjälp med de ekonomiska svårigheter, som uppstått till följd av företagets avveckling. Jag är av den uppfattningen, att delägarna bör befrias från skyldigheten att återbetala

uppburen del av statsbidraget, 13 100 kronor, jämte därå belöpande ränta. I likhet med de myndigheter, som yttrat sig i ärendet, finner jag det icke påkallat att därutöver efterskänka återstående del, i runt tal 9 600 kronor, av det lån, som företaget erhållit.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att medge, att det statsbidrag, som utbetalats till Ramsjö-Enkoneryds invallningsföretag av år 1937 i Kronobergs län, må jämte därå upplupen ränta efterskännas.

Vad departementschefen ovan under punkterna 1:0—4:0 hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämmer, bifaller Hans Maj:t Konungen samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Malte Olsson